

“HET MOOISTE VAN WEG GEWEEST ZIJN, IS THUISKOMEN” BIJ HET OVERLIJDEN VAN JAN LAGAE

Jan Lagae was 22 jaar pastoor in de parochies van Londerzeel, Wolvertem en Meise. Een aantal jaren geleden schreef hij het boek ‘Gewijden en toegewijden’ waarin hij de rol van vrijwilligers vanuit hun geloof beklemtoont. Na een tweejaar-durende ziekte – hij had beenmergkanker – is hij recent in het WZC Oase in Wolvertem overleden.

God heeft me mijn hele leven bijgestaan

“Ik kom uit een gezin met 8 kinderen, geboren uit een West-Vlaamse vader en een Oost-Vlaamse moeder die verhinderd hebben dat we dialect spraken. Toch ben ik trots dat ik door mijn werk in de parochies het mooie dialect van Noord-Brabant machtig ben. Als catecheseverantwoordelijke legde ik 15000 km per jaar af. Ik heb een goede engelbewaarder gehad. Drie weken voor moeder verongelukte, reed een vrachtwagen mij overhoop. De auto helemaal plat, en ik sta op en ga te voet naar huis. Dat God mij beschermd heeft, is de rode draad door heel mijn leven. Enerzijds ben ik iemand die risico’s niet ontloopt, maar anderzijds ook iemand die me voortdurend de vraag stelt of het al of niet kan. Ik voelde me altijd gedragen. Een hand drukt verbondenheid uit. Wanneer vader en moeder een pamber vervangen, is dit een gebeuren van liefde. Gedragen worden betekent het besef van ‘Ik kan niet vallen uit de aandacht van God. Je kan uiteindelijk niet geloven, als het niet gaat over mogen thuis komen. Het is de rode draad in mijn leven: wat er ook gebeurt; zoals ik gedragen ben geweest door mijn moeder, voel ik me heel mijn leven gedragen door God.”

Gedragen worden

“Ik ben geen grote bidder, maar heel mijn leven is doordrongen door dit besef. De barmhartigheid van God is zo groot. Je kan er misschien aan twijfelen, maar je kan er niet naast. Dat ik het allemaal heb

mogen meemaken! Mijn leven is niet over rozen gegaan. Ik kan alleen maar dankbaar zijn dat ik door mijn geloof en mijn levensoptimisme elke situatie positief heb mogen ervaren. Boosheid is er zeker geweest. Misschien heb ik meer gevloekt dan gelijk welke ketter. Dit vanuit een gevoel van onmacht. Ongelooflijk hoeveel kansen ik gekregen heb. Af en toe verwijks ik naar een psalm die luidt: ‘Waarheen ik ook ga, ook doorheen donkere krochten, je bent altijd bij mij.’ En dat besef pakken ze me niet af. Het sterven is de voltooiing van een leven, maar tegelijkertijd de overgang naar een nieuw begin. We hoeven niet alles te weten, te kennen, maar het besef dat het leven niet stopt, is wel een nieuw begin. Als je het uit handen kunt geven, is het gelijk wat er komt. Elke uitvaart zou moeten inhouden dat het niet zozeer leven gaat, maar ook over doodgaan. Het is niet zo dat je van deze aarde omhoog springt en in de hemel belandt. Wie zoiets denkt, komt bedrogen uit. De geborgenheid blijft immers. Ik vergelijk dit graag met de baarmoeder. De gedragenheid is zo sterk, dat men dat niet kan afpakken.”

Wie geeft wat hij heeft, is waard dat hij leeft

“Heel mijn leven lang heb ik gegeven, geprobeerd mensen thuis te brengen. Ze voldoende stof te geven om na te denken. Ik wil onafhankelijkheid bieden aan anderen. In de twee gezinsgroepen die ik begeleidde, was dit de voortdurende vraag: Ga je voor je geloof, getuig je? Die veertig jaar lang zijn niet vruchteloos geweest. Afhankelijkheid betekent jezelf prijs geven, maar ook heel veel terugkrijgen. En of ik ergens spijt van heb? Toch wel; dat ik te direct en te druk geweest ben. Onvoldoende geduld ook met mensen. Ik ben een rebel, iemand die steeds voortholt. Waarom ben ik nu zo ziek? Omdat ik mezelf niet gespaard heb. De laatste 2 jaar nog 73 begrafenissen gedaan. Terwijl ik al op pensioen was. Nu geniet ik nog van bezoeken;

velen vragen om nog te mogen komen. Mooi werk levert het begeleidingsteam van Omega, dat helpt nadenken over het levenseinde. Anderen beschrijven me soms als tegendraads, maar altijd met het beste voor ogen. Ik schrik ervan dat zoveel mensen me

komen bedanken. Het geeft me de zekerheid dat ik door God niet in de steek gelaten ben.”

(Uit: 'Eindelevensverhaal van Jan Lagae', opgetekend door Herman Vander Straeten)

ROME : SANTO STEFANO ROTONDO

Over Sint-Stefanus, wiens feestdag gevierd wordt op 26 december, lezen we in hoofdstuk 6 tot 8, 3 van de Handelingen van de Apostelen. Hij was lid van een Joods-christelijke gemeenschap in Jeruzalem, één van de zeven diakens (of helpers) gekozen door de apostelen, en was “een diepgelovig man, die vervuld was van de heilige Geest”. Hij werd door enkele Joden beschuldigd van godslastering, “want we hebben hem horen zeggen dat Jezus uit Nazaret de heilige plaats zal afbreken en de gebruiken die Mozes ons heeft overgeleverd, zal veranderen”. Stefanus werd gearresteerd en voor het sanhedrin gebracht, het joodse gerechtshof. Zijn lange verdedigingsrede daar lokte nog meer verontwaardiging uit, en hij werd uit de stad gedreven om gestenigd te worden. Paulus – die toen nog Saulus heette – was daarbij aanwezig. Later zou Paulus de eerste zijn die Stefanus “martyr” noemde, letterlijk “getuige”. “Vrome mannen begroeven Stefanus en hielden een luide dodenklacht voor hem”. Zo werd Stefanus de eerste martelaar – protomartyr – van de christelijke kerk. Dit moet rond het jaar 35 geweest zijn; Stefanus heeft dus Jezus persoonlijk gekend.

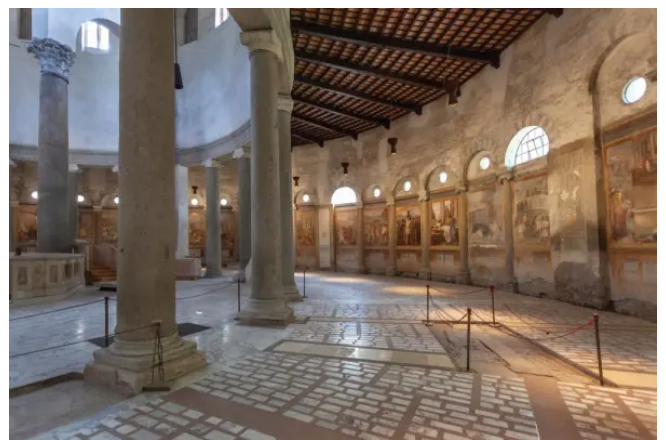
Stefanus’ stoffelijk overschot zou in 415 ontdekt zijn, op aanwijzing van verschillende zieners. Volgens een middeleeuwse legende werd het tot dan bewaakt door wilde dieren. Delen ervan zouden via Constantinopel naar Rome gebracht zijn. Onder het pontificaat van Leo de Grote (440 – 461) werd er in Rome begonnen met de bouw van een kerk voor de martelaar. Het gebouw werd ingewijd door paus Simplicius, die paus was van 468 tot 483. De kerk staat op de Caelius-heuvel, niet zo ver van het Colosseum, en heeft een ronde vorm – vandaar de naam Santo Stefano Rotondo.

Misschien was deze vorm geïnspireerd door de Heilig Graf-kerk in Jeruzalem, die ongeveer honderd jaar eerder gebouwd was onder impuls van keizer Constantijn en zijn moeder Helena.

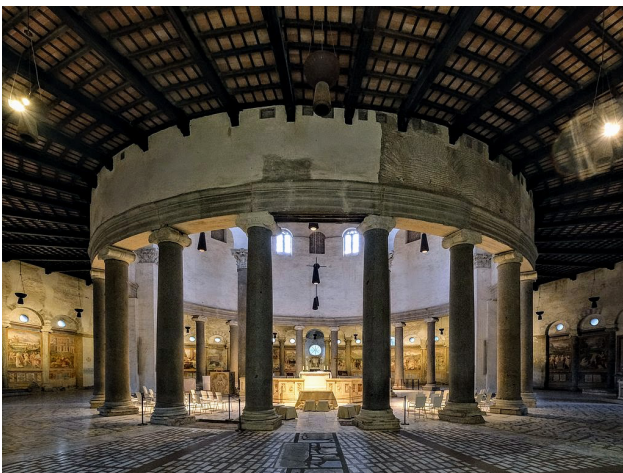
Waar de kerk gebouwd werd, stond vroeger de Castra Peregrina. Dit was een kazerne voor soldaten die uit de provincies gedetacheerd werden naar Rome voor speciale opdrachten. Het was een soort geheime politie van de keizer, of wat we nu zouden noemen : de special forces. Ze werden ingezet voor het opknappen van allerlei vuile klusjes. Onder de kerk is ook een Mithraeum ontdekt, een heiligdom voor de god Mithras, die heel populair was bij o.a. de soldaten. Soms is dit te bezoeken (na afspraak). Een groot reliëf dat er gevonden is, is nu te zien in de thermen van Diocletianus.

Tussen 642 en 649 liet paus Theodorus I de lichamen van de heiligen Primus en Felicianus bijzetten in de kerk. Ze werden overgebracht vanuit de catacomben. Het was de eerste keer dat er doden binnen de stadsmuren begraven werden. Tot dan toe was dit verboden. Voor deze gelegenheid werd er een speciaal kapelletje geopend in de kerk.

Oorspronkelijk bestond de kerk uit een rond centraal gedeelte, met daarrond twee concentrische beuken, met daarin vier exedras's, een soort kapellen, in kruisvorm. De kerk had dus zowel een ronde vorm als een kruisvorm. Omdat de kerk verschillende keren geplunderd en gedeeltelijk verwoest geweest is, zijn er noodzakelijkerwijze in de loop van de tijd verbouwingen aan gebeurd, en de buitenste ring en drie kapellen moesten gesloopt worden. Haar huidige uitzicht dateert uit 1453. De binnenste ring steunt op 22 zuilen die afkomstig zijn uit verschillende antieke gebouwen.

In 1580 werden een aantal decoraties aangebracht in de kerk, die o.a. scènes uit het leven van Sint-Stefanus uitbeelden. Twee jaar later schilderden Nicola Circignani (ook wel Il Pomarancio genoemd) en Matteo da Siena 34 martelsscènes op de zijwanden van de kerk. Dit gebeurde in opdracht van paus Gregorius XIII. De bedoeling was om de gelovigen aan te sporen om een deugdzaam en godvruchtig leven te leiden, als eerbetoon aan de heiligen die een vreselijke marteldood waren gestorven voor hun zielenheil. Elk fresco toont één of meer terechtstellingen, telkens op een andere manier. De letters (A, B, C en D) op de afbeeldingen verwijzen naar een uitleg onderaan in het Latijn en het Italiaans. Er wordt ook telkens vermeld over welke heilige het gaat, en onder welke keizer het gebeurde. De cyclus begint met de kruisiging van Christus, en gaat daarnaast verder met de steniging van Sint-Stefanus. Verder zien we heiligen die voor de leeuwen worden gegooit, anderen worden levend gekookt, er wordt een tong uitgetrokken, een hand afgehakt en een hart uitgerukt, er wordt onthoofd, gevild, doorboord, in stukken gehakt, er worden kaken gebroken en borsten afgesneden..., kortom, een echte horrorfilm. In sommige reisgidsen wordt wel eens gesproken over de “horrorkerk van Rome”.

Het altaar van de kerk staat helemaal in het midden van het gebouw. Eénmaal per jaar, op de feestdag van Sint-Stefanus, wordt er hier nog een mis opgedragen.

De Santo Stefano Rotondo is sinds 1778 ook de nationale kerk van Hongarije in Rome. Paus Pius VI (1775 – 1799) had de vroegere kerk van de Hongaren, vlak bij de Sint-Pietersbasiliek, laten afbreken om plaats te maken voor een nieuwe sacristie. Hij heeft dit gecompenseerd door de Santo Stefano Rotondo toe te wijzen aan de Hongaren. Daarop werd er een kapel aan de kerk toegevoegd die gewijd is aan koning Stefanus I de Heilige, de eerste koning van Hongarije (1000 – 1038). Sinds 1083 wordt hij vereerd als heilige, en 20 augustus, de dag van zijn begrafenis, is de nationale feestdag van Hongarije geworden.

Sint-Stefanus is de patroonheilige van de diakens en van scholieren (diakens hadden de zorg voor de boeken), van vervolgd, en van zowat iedereen die iets te maken heeft met stenen : steenkappers, steengroevenarbeiders, metselaars (en ook bouw- en timmerlieden), katapultschietters. Hij wordt ook aanroepen tegen gal- en nierstenen. Verder is hij de patroonheilige van wevers en kleermakers, paarden- en stalknechten en koetsiers, van het vee, van groentenkwekers, van kuipers, keldermeesters en bierbrouwers.

Constant

IETS OM OVER TE WAKEN.

De man, prille zestiger, gehuld in witte doktersjas, armen gekruist, stond kaarsrecht achter het ziekenhuisbed. Hij tuurde gespannen naar de angstig afwachterende patiënt die in het bed lag. Het was rond de middag, maar buiten leek het ochtendgrijs niet te willen wijken. “Geen goed nieuws André, het is terminaal, verder behandelen heeft geen zin meer”.

“Ik vreesde dat al Mark” mompelde de man in het bed. Hij kneep de ogen dicht, probeerde maar slaagde er niet in zijn lippen tot een glimlach te dwingen.” Je was altijd een fijne collega Mark, maar sorry, de kunst om dat soort nieuws aan een patiënt empathisch over te brengen heb je nog niet onder de knie”. Beide mannen keken intens naar elkaar, speurend naar

emoties. “Wel Mark, niemand is perfect, hopelijk kan een zorgpastor langskomen. Ik ben nogal door mekaar geschud”. Mark sperde de ogen wijd open. Hij stapte vervolgens geërgerd heen en weer door de ziekenhuiskamer. “André, sinds gisteren zijn alle pastorale medewerkers ontslagen. Je was zelf betrokken bij de beslissing drie maanden geleden om de dienst op te doeken” De man in het bed ging in foetushouding liggen en weende zachtjes.

Fictie, fantasie? Allicht, maar toch weer niet helemaal. In de Standaard van 29 november (p.11) stond het bericht dat alle medewerkers van de dienst pastorale zorg in het AZ Monica (Antwerpen) werden ontslagen. Merkwaardig, want deze instelling ontstond uit een fusie van twee ziekenhuizen die werden gerund door een congregatie van zusters. De ceo van de instelling evalueerde het ontslag als onvermijdelijk wegens onvoldoende subsidies, maar gaf toe de impact van het ontslag te hebben onderschat. Het blijkt nu dat de enige zuster die nog zetelt in de raad van bestuur van het AZ er in is geslaagd bij haar congregatie financiën te vinden om nog twee van de vier zorgpastores “aan boord” te houden. In dezelfde krant (p.37) viel er overigens meteen ook een proteststem te noteren vanwege medewerkers van UA Antwerpen en KUL. Volgens hen is er “genoeg wetenschappelijke evidentie om aan te nemen dat spirituele ondersteuning de resultaten bij een patiënt beduidend kan verbeteren”. Op VRT-radio 2 (([Pastorale zorg keert terug naar AZ Monica in Deurne na ophef over opdoeken dienst: "Spirituele begeleiding blijft nodig" | VRT NWS: nieuws](#) 29 november, 14.12u) werd geopperd door een van de ontslagen pastorale medewerkers: “Collega's zouden hebben gezegd dat we niet meer in de jaren 50 leven. Dat vind ik raar, want er zijn nog nooit zoveel mensen bezig geweest met spiritualiteit.” Martijn Steegen, hoofdpastor UZ Leuven, beaamt zelfs dat een enkel gesprek met de zorgpastor gemoedsrust kan brengen bij een patiënt, wat wordt bevestigd in studies van twee doctoraatsonderzoekers (De Standaard 4 december, p.26).

Een en ander doet nogal denken aan de beslissing In 2015 genomen door de toenmalige Vlaamse minister van Media om de VRT-uitzendingen van “levensbeschouwelijke derden” stop te zetten vanaf 31 december 2015. Opgeruimd stond netjes. De heer

Jean-Jacques De Gucht was in die tijd een fervent pleitbezorger van deze stopzetting omdat de uitzendingen “te eendimensionaal waren, te weinig verbindend”(sic). Hij pleitte ter vervanging voor een “een meerstemmige dialoog die een weerspiegeling is van alle levensbeschouwingen in onze samenleving.” (De Morgen 18 november 2014). Ageschaft bleef evenwel afgeschaft want, tenzij vergissing, heb ik binnen de vaste programmering tot dusver nog geen uitzendingen met dergelijk opzet kunnen ontwaren. Hoewel... op vrt.be/vrtmax/a-z/wereldbeeld/ publiceert de VRT nog wel video's met als inhoud bv. “Maak kennis met het christendom in 187 seconden” (sic). Volgens de Vlaamse Regulator voor de media is het aan Canvas om te waken over een pluralistische beeldvorming in programma's zoals De Afspraak. Tja. Tenzij uiteraard Rik Torfs wordt opgetrommeld. Dit voor zover hij niet aan de slag is met een kritische reeks over, ik zeg maar wat, het Vaticaan bv.

Het is dus waarlijk echt belangrijk dat vandaag op het vlak van de spirituele zorg in ziekenhuizen de pastores op een zo breed mogelijke steun mogen blijven rekenen. In de spirituele zorg gaat het immers om “nabij zijn”, “onmacht ervaren”, het (her)ontdekken van hoop, vertrouwen, verbondenheid, het vermogen om “los te laten” en dat allemaal gericht op de noden van de aanvrager. Dit als “van de jaren 50” (zie hierboven) betitelen is te gek voor woorden.

Het alternatief is angstaanjagend. Het is niet uitgesloten dat sommigen op het idee komen om de spirituele zorg over te laten aan... de computer. Onzin zal u denken. Toch niet, want kijk, in een van de kerken van het Zwitserse Luzern werd recent gedurende twee maanden een biechtstoel geplaatst waar de gelovige met een “door artificiële intelligentie gestuurde avatar van Jezus kon worden gepraat” (De Standaard 23 november, p.7). Het moge dan wel zo zijn dat de AI avatar (hier te begrijpen als een digitale representatie) werd getraind met theologische teksten, toch lijkt het er sterk op dat-zoals bij de aanvang van de advent in dit blad werd opgemerkt (K&L, 27 november, p.2)- waakzaamheid meer dan ooit geboden is.

Johan

Stilstaan bij het Evangelie:

Homilie van de voorbije zondag: 3de zondag van de Advent

ER KOMT IEMAND DIE STERKER IS

De profeet Sefanja trad op in Juda tussen de jaren 640 en 620 v.Chr. Hij is niet de vrolijkste van de profeten. Hij spreekt o.a. over het lot van Jeruzalem : onrechtvaardigheid viert hoogtij in de stad. Die zal gezuiverd worden van alle onrecht, van achterklap en bedrog. Pas als God alles wat schaadt heeft vernietigd, kan er weer groei komen, dan zal de Eeuwige hen nooit meer verlaten. En dan komt de passage van vandaag, het einde van zijn boek is één kreet van vreugde (3, 14-18a).

Jubel, dochter van Sion !

Juich, Israël.

*Verheug u en wees blij met heel uw hart,
dochter van Jeruzalem !*

*De Heer heeft uw vonnis tenietgedaan,
Hij heeft uw vijanden weggejaagd.*

*De koning van Israël, de Heer, Hij is binnen uw muren
:*

u hebt geen kwaad meer te vrezen.

Op die dag zal men tegen Jeruzalem zeggen :

"Wees niet bang, Sion;

laat uw handen niet verslappen.

*De Heer uw God is binnen uw muren,
een reddende held.*

*Hij zal zich verheugen in vreugde om u
en zijn liefde stilzwijgend laten blijken.*

Hij juicht uit vreugde over u.

*De gekwelden haal Ik daar bij u weg,
zij blijven ver van het feest."*

Dezelfde vreugde vinden we bij Paulus in zijn brief aan de Filippenzen (4, 4-7), die hij waarschijnlijk schreef rond het jaar 55. Mensen onderweg mogen weten dat ze niet alleen zijn, en daar mag je heel blij om zijn.

Verheug u altijd in de Heer. Nog eens : verheug u ! Uw vriendelijkheid moet bij alle mensen bekend zijn. De Heer is nabij. Wees niet bezorgd, maar laat al uw wensen bij God bekend worden door te bidden en te smeken en door een dankgebed te zeggen. En de vrede van God, die alle begrip te boven gaat, zal uw hart en uw gedachten bewaren in Christus Jezus.

Als Christenen zijn wij geroepen om vreugdevolle mensen te zijn, want wij geloven dat we nooit alleen zijn. God draagt ons, is ons altijd nabij, laat ons nooit

los ! Daarom heet deze zondag traditiegetrouw : Vreugdezondag. Gaudete ! Verheug u !

En na deze twee vreugdevolle lezingen komt Johannes aan het woord.

Evangelie (Lucas 3, 10-18)

De mensen vroegen Johannes : *"Wat moeten wij dan doen?"* Hij gaf hun ten antwoord : *"Wie twee stel kleren heeft, moet delen met iemand die niets heeft, en wie te eten heeft, moet hetzelfde doen."* Ook tollenaars kwamen zich laten dopen en zeiden : *"Meester, wat moeten wij doen ?"* Tegen hen zei hij : *"Vorder niet meer dan u is voorgeschreven."* Ook soldaten stelden hem de vraag : *"En wij, wat moeten wij doen ?"* Tegen hen zei hij : *Pers niemand geld af, ook niet onder valse voorwendsels, maar wees tevreden met uw soldij."*

Het volk leefde in gespannen verwachting, en allen vroegen zich af of Johannes niet de messias was, maar Johannes gaf hun allen ten antwoord : "Ik doop u met water. Maar er komt iemand die krachtiger is dan ik; ik ben te min om de riem van zijn sandalen los te maken. Hij zal u dopen in heilige Geest en vuur. De wan heeft Hij in zijn hand om zijn dorsvloer op te ruimen; het graan verzamelt Hij in zijn schuur, maar het kaf zal Hij verbranden in onblusbaar vuur."

Zo en op vele andere manieren verkondigde Johannes met klem aan het volk de goede boodschap.

De mensen vragen niet aan Johannes : *"Wat moeten we geloven ?"*, maar *"Wat moeten we doen ?"* De advent is een wacht-tijd, wachten op de komst van de Heer. Veel mensen hebben een hekel aan wachten, wachten op de bus of de trein, wachten in de wachtzaal... Maar wachten op de komst van Jezus betekent : iets doen. De mensen hebben dat begrepen. Stilaan wordt 'geloven' een 'werkwoord'. *"Wat moeten we doen ?"* vragen de Joden, die volgens de Joodse wet niet gedoopt moeten worden. Ze moeten kleding en voedsel delen met elkaar. Dat zijn twee basisbehoeften voor een mens. Jezus roept op om rechtvaardig om te gaan met de bronnen die we hebben, een oproep tot rechtvaardigheid en eerlijkheid.

"Wat moeten we doen ?" vragen de tollenaars die gedoopt wilden worden, want daardoor werden ze gereinigd. Tollenaars werden gehaat, niet alleen

omdat ze belastingen inden, maar vooral omdat ze belastingen inden voor de bezetter, de Romeinen. Johannes vraagt hen niet om ander werk te zoeken, maar om hun werk te doen in eer en geweten, niets meer, niets minder. Het antwoord van Johannes is : doe het goede daar waar je bent in de samenleving. En ook de bezetter zelf, de Romeinse soldaten, hebben de weg naar Johannes gevonden. Hen houdt Johannes een simpele regel voor : ben tevreden met wat je hebt, denk niet dat je niet genoeg hebt, en maak een ander geen slachtoffer van jouw wens naar meer.

Allemaal denken ze dat Johannes de messias is. Maar Johannes zegt duidelijk dat hij dat niet is. Die na hem komt zal niet dopen met water, maar met vuur. Vuur reinigt door en door, vuur brengt vruchtbare aarde voort. Het is het vuur dat Jeruzalem schoonbrandt bij Sefanja, het is het vuur van de Geest dat de mensen van Filippi gaande houdt. Ondanks de waarschuwende taal van Johannes, is dit een vreugdevolle boodschap. Met de geestkracht en het vuur van Christus wordt alle duister en onrechtvaardigheid weggebrand, en uit die verbrande donkerte kan weer iets nieuws groeien. Verbrande aarde wordt vruchtbare grond.

Timothy Ratcliffe, de Britse dominicaan, die de retraites leidde bij de laatste synode in Rome, en die onlangs tot kardinaal gecreëerd is, heeft ooit geschreven dat hij er zo verwonderd over was dat kerkmensen met de meest uitgestreken en serieuze gezichten de meest vreugdevolle teksten konden zingen. Laten we dus niet alleen blij en vreugdevolle mensen zijn, maar laten we dat ook tonen, overal op onze weg door het leven, ook op het perron of in de wachtkamer, en ook in de kerk.

En gedeelde vreugd, is dubbele vreugd. Vanuit onze vreugde moeten we ook opkomen voor andere mensen, moeten we vreugde-brengers zijn. Daarom is deze zondag ook traditiegetrouw de zondag van Welzijnszorg, een organisatie die opkomt voor mensen dicht bij ons, die het niet zo gemakkelijk hebben in het leven als de mensen van ons, voor mensen die het moeilijk hebben in het leven, voor mensen die geen vreugdevol leven kunnen leiden. U kan Welzijnszorg steunen door een gift te storten op rekeningnummer BE21-0000-0000-0303.

Constant

Vieringen van de komende zondagen: 4de zondag van de advent

BRUSSEGEM

De Sint-Annakapel is elke zondag open van 9u tot 16u.

De Sint-Stefanuskerk is elke woensdag open van 10u tot 16u

HAMME, Sinte-Goedele

Zondag 22 december

Geen viering

OSSEL, Sint-Jan-de-Doper

Zondag 22 december

09.00u: Eucharistieviering

Intentie: Emile Verdoodt

Lector: Yves Van der Putten

RELEGEM Sint-Jan-de-Doper

Zondag 22 december

10.30u: Dienst Woord en Communie: gezinsviering
Met een verhaal op de manier van Godly Play voor jong en oud

Misdienaars: Audrey en Lila

WEMMEL, Sint-Engelbertus

Zaterdag 21 december

17.30u: Eucharistieviering (N)

Zondag 22 december

11.00u: Eucharistieviering (F)

WEMMEL, Sint-Servaas

Zondag 22 december

10.30u: Eucharistieviering

Intenties: Adolf Van Rode – Marie Vervueren en Johannes Van Rode – Wivina Merens, Jean De Coninck, ouders, schoonouders, schoonbroers en schoonzus

Vieringen van het Octaaf van Kerstmis:

HAMME, Sinte-Goedele

Woensdag 25 december

Geen viering

OSSEL, Sint-Jan-de-Doper

Woensdag 25 december

09.00u: Dageraadsmis van Kerstmis

Deze viering wordt verzorgd oor Francis en Inge Cooreman (trompet en dwarsfluit) en met Adrien Fauconnier als organist

Lector: Julienne Stallaert

RELEGEM Sint-Jan-de-Doper

Woensdag 25 december

10.30u: Hoogfeest van Kerstmis

Lector: Linda Van Den Spiegel

Misdienaars: Seline en Jinte

WEMMEL, Sint-Engelbertus

Dinsdag 24 december

18.00u: Kerstwake (N/F)

Woensdag 25 december

11.00u: Hoogfeest van Kerstmis (F)

WEMMEL, Sint-Servaas

Dinsdag 24 december

17.00u: Gezinsviering Kerstmis, Kerstwake

Intentie: Etienne Vander Jeught en familie

24.00u: Middernachtmis

Na afloop van de viering trakteert de Chiroleiding op een Kerst-jenever

Woensdag 25 december

De kerk is open van 10u tot 12u.

Vieringen van de komende zondagen: Feest van de Heilige Familie

BRUSSEGEM

De Sint-Annakapel is elke zondag open van 9u tot 16u.

De Sint-Stefanuskerk is elke woensdag open van 10u tot 16u

HAMME, Sinte-Goedele

Zondag 29 december

Geen viering

OSSEL, Sint-Jan-de-Doper

Zondag 29 december

Geen viering

RELEGEM Sint-Jan-de-Doper

Zondag 29 december

10.30u: Dienst Woord en Communie

Lector: Wilfrieda Liekens

Misdienaars: Maaren, Yoanna, Jona en Nathan

WEMMEL, Sint-Engelbertus

Zaterdag 28 december

17.30u: Eucharistieviering (NL)

Zondag 29 december

11.00u: Eucharistieviering (F)

WEMMEL, Sint-Servaas

Zondag 29 december

10.30u: Eucharistieviering

Intentie: Onze-Lieve-Vrouw van Altijddurende Bijstand, uit dank